

ХРИСТОС ХАРТОМАЦИДИС

ЗАЛЕПИ МИ ЖВАКУ НА ЧЕЛО

ЧИСТАЧИ ТОАЛЕТА

У августу увек стижу,
са својим сјајним лимузинама,
чистачи тоалета!

Целе зиме аргатују
далеко, међу северним људима
и тамо, кротки и плашљиви
ћуте, понизно погурени.
Али колико су другачији у августу,
када се врате кући.
Корачају поносито, достојанствено.
Жене су им све у злату,
чак су им и зуби златни.
И одећа им је, рекло би се, скромна,
а ипак зраче отменошћу.
Свуда су дочекане са почастима
и уморно причају
о чудима напретка...

И ја сам био чистач тоалета
током ледених зима
и још увек дрхтим од њиховог даха,
и хладноће маузолеја.
И сећам се како сам послушно ћутао
и ропски покорно служио...

И видим дворишта
са изгорелим папирима
које ветар разноси...

Рано пада мрак на северу
и – сво их, излазе напоље,
жељни дашка ваздуха –
Чистачи тоалета.

Ћутљиви су, погурени и плахи.
Прилазе тихо и смирено
и улазе у своје лимузине,
и тамо, заробљени у мраку,
у тами нечујно завијају...

ТОГА ДАНА

На гробљима – бука и узбуђење,
људи обучени као за празник,
цвеће, гомила, радост,
а лимени оркестар свира,
меланхоличне валцере...
Високо, горе на небу
лете јата ждралова
и све некако подсећа
на филмове о крају рата.

Али... другачије је!
Зато јер је:
Дан Васкрсења Мртвих!
И зато се сви окупљају
да дочекају своје ближње.

Збуњени, бивши покојници –
покојници, последња генерација
отресају прсте –
тако се чисте мрвице.

Прилазе плашљиво и погледом
траже своје вољене живе.
Толико тога имају да кажу,

пре него што их поново построје
у огромну, мучну колону
да се храмљући, споро се вукући,
(као да их воде осуђеници!)
појаве пред Богом...

У МУЗЕЈУ ВОШТАНИХ ФИГУРА

У музеју воштаних фигура
видео сам своје претходне љубави
све тако дивне
и баш као праве!
Најмлађа, у излизаним фармеркама,
стално је покушавала
да плуцка по посетиоцима
и шутира их у дебеле задњице.
„Тебе, олошу,
никада нисам волела!”
рече ми хладнокрвно
и залепи ми жваку на чело...

Друга је била обучена у бело.
Изгледала је као сестра
препуна милосрђа.
„Љубљени мој!” – тихо кликну:
„Не треба да будеш тако неуредан!
У твојим чарапама испод кревета
направили су гнездо сиви мишеви,
а из твог капута, из твог џепа,
ноћу се искрадају даждевњаци!
Мораћеш и ти да учиш
или ћеш остати без посла,
а онда ће твоја вољена гладовати
и пролиће горке сузе.
И не заборави:
твоја вољена која плаче
сам ја, несрећна и сирота!”

А трећа,
промуклим гласом,
са вештачким младежом поврх усне

подсмешљиво суво је прокоментарисала:
„Несрећниче!
Много си се трудио да будеш вољен
док ниси остарио!
Кога ћеш сада узбудити?
Па, знаш, старе људе трпе
само и једино због новца!”

Три вештице, бивше љубави,
подсетише ме на моју судбину,
а онда ишчезоше у магли.
И мој воштани лик се истопио,
а био је истинит као стваран...

Превела с бугарског
Вера Хорвајт